

Αγιοπαυλίτες Πατέρες που αξιώθηκαν να δουν την Παναγία εδώ στη γη (Γέροντας Γεράσιμος Αγιοπαυλίτης)

/ [Πεμπτούσία](#)

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα της θεοσώστου ταύτης Μητροπόλεως κ. Ιουστίνε,
Σεβαστοί Πατέρες και αγαπητά μου παιδιά.

Θα ήθελα αρχικώς να σας πω ότι δεν είμαι συνηθισμένος να παρίσταμαι ως ομιλητής σε τέτοιους είδους συνάξεις, καθώς και οι δυνατότητές μου ως προς την διακονία αυτή είναι περιορισμένες. Όμως εξ υπακοής κινούμενος, και κατόπιν προσκλήσεως του κατά πάντα πολυσεβάστου και αγαπητού μου Ποιμενάρχου σας, πήρα το θάρρος να έρθω σήμερα ανάμεσά σας προκειμένου να πω δυο λόγια στην αγάπη σας προς οικοδομήν.

Δεν σας κρύβω ότι, όταν μου το είπε ο Σεβασμιώτατος, εξεπλάγην και εδειλίασα και εξέφρασα την άρνησή μου, αφού δεν λείπουν οι ικανότεροι ομιλητές και ιεροκήρυκες. Παίρνοντας όμως την ευλογία και την ευχή του σεβαστού μου Γέροντα και Καθηγουμένου κ. Παρθενίου, αποδέχθηκα την τιμητική για την ταπεινότητα μου πρόσκληση. Δυσκολεύθηκα όμως αρκετά να βρω το θέμα της ομιλίας.

Έκανα τον Σταυρό μου και χτύπησα την πόρτα του διπλανού μου κελλιού, όπου εγκαταβιεί για περισσότερα από πενήντα χρόνια Γέροντας πεπειραμένος, ασκημένος στην υπακοή και την προσευχή, στον οποίο έθεσα το δίλημμά μου: «Να πάω να μιλήσω; Και τι να πω;»

Εκείνος με τη σοφία του μου απάντησε: «Εφόσον πήρες την ευλογία του Γέροντα, να πας. Και γιατί δυσκολεύεσαι για το τι θα πεις; Να πεις για τους Πατέρες που έζησαν στο Μοναστήρι μας». ΓΓ αυτό έδωσα τον τίτλο: Αγιοπαυλίτες Πατέρες που αξιώθηκαν να δουν την Παναγία εδώ στη γη», τους οποίους και εμείς είχαμε την ευλογία να τους γνωρίσουμε.

Έτσι λοιπόν, εφοδιασμένος με την ευχή του Σεβασμιωτάτου και των αγίων

Πατέρων ήρθα σήμερα στην αγάπη σας.

Και πρώτα θα σας πω για τον άγιο Γέροντα παπα-Ανδρέα, ο οποίος ήρθε στο Μοναστήρι τον Αύγουστο του 1934, έγινε μοναχός και κατόπιν ιερομόναχος, και το 1960 έγινε ηγούμενος. Η ηγουμενία του χωρίζεται σε δύο περιόδους: από 5-4-1960 έως 6-10-1962, και από 3-6-1969 έως 21-10-1974.

Όταν το 1974 παραιτήθηκε από την ηγουμενία, πήγε στο εντός του Αγίου Όρους

Μετόχι της Μονής που ονομάζεται Μονοξυλίτης για να ησυχάσει. Εκεί ζούσε με πολλή προσευχή και περισυλλογή.

Κατά το διάστημα της παραμονής του εκεί, μία μέρα έγινε φοβερή κακοκαιρία και μεγάλη θαλασσοταραχή. Όταν η κακοκαιρία κόπασε, ο παπα-Ανδρέας ξεκίνησε να κατεβεί στη θάλασσα που είναι κοντά στο Μετόχι, για να δει τι γίνεται και να μαζέψει τίποτε ξύλα που συνήθως ξεβράζει η θάλασσα, η αν είναι εκεί κάποιος που να χρειάζεται βοήθεια. Στο διάστημα από τη θάλασσα προς το Μετόχι είναι ένα μικρό ρυάκι και δίπλα ένας μεγάλος βράχος. Επιστρέφοντας ο Γέροντας, τι να δει επάνω στον βράχο; Βλέπει να κάθεται μία μαυροφορεμένη γυναίκα.

Αμέσως σκέφτηκε ότι θα χρειάζεται βοήθεια και έτρεξε. Πλησιάζοντας είδε ότι η γυναίκα αυτή κρατούσε στα χέρια της τρία βιβλία. Έκπληκτος και με απορία την ρώτησε με τη χαρακτηριστική Κεφαλλονίτικη προφορά του: «Τι θες εσύ εδώ, κυρά μου; Θέλεις καμιά βοήθεια;» Και η φαινομένη μοναχή απάντησε: «Όχι, εγώ είμαι η Κυρία του τόπου».

«Και τι είναι, κυρά μου, αυτά τα βιβλία που κρατάς;» τη ρώτησε, και αυτή του απάντησε: «Το ένα βιβλίο είναι που γράφω αυτούς που μπαίνουν στο Άγιον Όρος, το άλλο είναι που γράφω αυτούς που βγαίνουν από το Άγιον Όρος. Στο τρίτο γράφω όσους παραμένουν και τελειώνουν στο Άγιον Όρος, και αυτό είναι το βιβλίο της ζωής».

Ο παπα-Ανδρέας ανηφόρισε κατόπιν για το Μετόχι χωρίς να έχει τον παραμικρό λογισμό. Ήρθε η ώρα του Εσπερινού και πήγε στο εκκλησάκι να διαβάσει τον Εσπερινό. Στη συνέχεια διάβασε το Απόδειπνο, και την ώρα που έλεγε τους Χαιρετισμούς μπροστά στην εικόνα της Παναγίας άνοιξε το μυαλό του και σκέφτηκε: «Που βρέθηκε η γυναίκα στο Άγιον Όρος; Πειρασμός ήταν ή η Παναγία;»

Την ώρα εκείνη το καντήλι που ήταν μπροστά στην εικόνα άρχισε να κουνιέται και αυτός αισθάνθηκε μία ουράνια χαρά και αγαλλίαση πνευματική.

Αμέσως έτρεξε στο σημείο που είδε την οπτασία και στον δρόμο σκεφτόταν ότι για τις αμαρτίες του δεν γνώρισε ότι ήταν η Παναγία. Κοίταξε καλά εδώ κι εκεί αλλά δεν είδε τίποτε, και μόνο μία ουράνια ευωδία έβγαινε από τον τόπο εκείνο.

Μετά από αυτό ο σοφός και πρακτικός Γέροντας κάλεσε τον Πνευματικό του, τον αείμνηστο παπα-Διονύσιο τον Μικραγιαννανίτη, και τον ρώτησε αν αυτό που είδε ήταν θεϊκή οπτασία η δαιμονική ενέργεια. Ο Πνευματικός τον διαβεβαίωσε ότι ήταν η Παναγία και έτσι ο Γέροντας ησύχασε.

Το γεγονός αυτό το κράτησαν μυστικό, και μόνο όταν εκοιμήθη ο Γέροντας, ο

Πνευματικός κατά την εξόδιο ακολουθία απεκάλυψε στους παρόντες τι είχε δει ο μακάριος Γέροντας. Ο οποίος μάλιστα, για την ευλάβειά του προς την Παναγία, αξιώθηκε να κοιμηθεί την ημέρα την Υπαπαντής του 1987 που πανηγυρίζει το Μοναστήρι μας.

Ας έχουμε όλοι την ευχή του.

Τώρα θα σας πω και για τον Γέροντα Κωνστάντιο Αγιοπαυλίτη, που και αυτός για την πολλή και μεγάλη ευλάβειά του προς την Υπεραγία Θεοτόκο αξιώθηκε να την δει με τον ακόλουθο τρόπο.

Όταν ήταν στρατιώτης και έλαβε μέρος στη μάχη του Κιλκίς, βρέθηκε κυκλωμένος από τους εχθρούς. Μπροστά στον μεγάλο κίνδυνο επικαλέστηκε την Παναγία να τον σώσει με την υπόσχεση να γίνει μοναχός, και η Παναγία θαυματουργικώς τον γλύτωσε από βέβαιο θάνατο.

Απολύθηκε, πήγε στο σπίτι του στην Κεφαλλονιά και είπε στη μητέρα του για το θαύμα της Παναγίας και για το τάμα που έκανε, και η μητέρα του, ως ευλαβής που ήταν, τον παρότρυνε να το εκπληρώσει. Και έτσι, τον Σεπτέμβριο του 1926 άφησε τον κόσμο και τα του κόσμου και πήγε στο Άγιον Όρος, στο Μοναστήρι του Αγίου Παύλου, όπου έγινε μοναχός.

Είχε δε πολλή ευλάβεια προς την Υπεραγία Θεοτόκο, ζούσε με υπακοή, ξενιτεία, και με τελειότητα, θα λέγαμε. Την ημέρα στο διακόνημα και τη νύχτα στην προσευχή και στην ανάγνωση πατερικών βιβλίων. Είχε από τον Θεό το χάρισμα να έχει πολλά δάκρυα, και ό,τι διάβαζε, τα θυμόταν όλα.

Την εποχή εκείνη δεν υπήρχαν τα σημερινά μέσα και διάβαζε με τη λάμπα που έκαιγε πετρέλαιο. Τον καιρό της Κατοχής δεν είχαν στο Μοναστήρι καθαρό πετρέλαιο και χρησιμοποιούσαν το λεγόμενο ακάθαρτο, δηλαδή αυτό που βάζουμε στις μηχανές. Έβαζαν βέβαια σε αυτό και αλάτι χοντρό για να καθαρίζει, αλλά από την πολύωρη ανάγνωση του γερο-Κωνστάντιου του πόνεσαν τα μάτια και συνεχώς δάκρυζαν.

Πήγε στον τότε Ηγούμενο του Μοναστηριού παπα-Σεραφείμ και του είπε ότι θέλει να πάει στον γιατρό γιατί πονούν και δακρύζουν τα μάτια του, και ο Ηγούμενος του απάντησε: «Στον γιατρό; Δεν ξέρεις ότι εδώ γιατρός είναι η Παναγία;» Αυτός δεν είπε τίποτε, έβαλε μετάνοια και έφυγε για το διακόνημα. Τον καιρό εκείνο ήταν διακονητής στο αμπέλι που είναι κοντά στο Μοναστήρι, όπου υπάρχει και ένα εκκλησάκι του Αγίου Σπυρίδωνος.

Μία μέρα έσκαβε στο αμπέλι και όταν νύχτωσε πήγε στο εκκλησάκι να διαβάσει το Απόδειπνο. Όταν ήταν να πει τους Χαιρετισμούς προς την Παναγία, γονάτισε εμπρός στην εικόνα της και την παρακαλούσε με δάκρυα. Κατάκοπος όπως ήταν, χωρίς να το καταλάβει τον πήρε ο ύπνος, και βλέπει σαν σε όραμα ότι ανέβαινε από τη θάλασσα (είναι κοντά στο αμπέλι) και στο μέσο του δρόμου μία γυναίκα μαυροφορεμένη που στην αγκαλιά της κρατούσε μία όμορφη κόρη, που δεν ήταν άλλες από την Αγία Άννα την θεοπρομήτορα και την Υπεραγία Θεοτόκο.

«Γιατί κλαις;» τον ρώτησε η κόρη, και αυτός με την κεφαλλονίτικη προφορά του της άπαντά: «Άσε με, κυρά μου, και μου πονούν τα μάτια μου. Είπα στον Ηγούμενο να με στείλει, στον γιατρό και μου είπε ότι η Παναγία θα με κάνει καλά, και αυτήν με δάκρυα παρακαλώ».

Του απαντά η Κόρη με πολλή γλυκύτητα και καλοσύνη: «Να δω που πονάς», και βάζει τα άχραντα χέρια της στα δυο του μάτια, και την ίδια ώρα ξύπνησε από το όραμα, και όχι μόνο δεν πονούσαν τα μάτια του, αλλά και έβλεπε χωρίς γυαλιά.

Μας αξίωσε ο Θεός να τον γνωρίσουμε και να ζήσουμε για λίγα χρόνια μαζί του, που μέχρι τα βαθιά του γεράματα διάβαζε χωρίς γυαλιά και τα ψιλά γράμματα. Εκοιμήθη στις 21 Δεκεμβρίου 1973 σε ηλικία 95 ετών. Εύχομαι να έχουμε την ευχή του όλοι μας.

Πρέπει να σας πω ακόμη για έναν άλλο μοναχό που ήρθε στο Μοναστήρι μας του Αγίου Παύλου τον Μάιο του 1938. Όπως μας διηγούνταν οι Πατέρες, ζούσε με πολλή και μεγάλη ευλάβεια, ακακία, απλότητα και αγαθότητα, πάντα πρόθυμος και ακάματος εργάτης της υπακοής. Το όνομά του γερο-Θωμάς.

Είχε το διακόνημα του βοηθού φούρναρη. Την εποχή εκείνη φούρναρης ήταν κάποιος γερο-Γρηγόριος. Έτυχε ανάγκη να φύγει για λίγο από την Μονή, το ψωμί όμως τελείωσε και ο Ηγούμενος έδωσε εντολή στον γερο-Θωμά να ζυμώσει καινά φουρνίσει.

Τι να έκανε το γεροντάκι στην ανάγκη του αυτή; Γονατίζει εμπρός στην εικόνα της Παναγίας που ήταν στο φουρνόσπιτο και με δάκρυα παρακαλούσε την Υπεραγία Θεοτόκο και έλεγε: «Παναγία μου, εγώ δεν ξέρω τι να κάνω, πως να ζυμώσω και πως να φουρνίσω. Σε παρακαλώ να με βοηθήσεις, διότι σ' εσένα ελπίζω και εσένα παρακαλώ». Και ώ του θαύματος, βλέπει δίπλα του μία μαυροφορεμένη γυναίκα που του έδειξε πως να κάνει το προζύμι, πως να ζυμώσει και πως να φουρνίσει. Και έτσι μαζί έκαναν ένα ευλογημένο γλυκύτατο και νόστιμο ψωμί.

Οι Πατέρες που δεν ήξεραν το θαύμα και έφαγαν το ψωμί της Παναγίας, έλεγαν

στον γερο-Θωμά: «Τι φάρμακα έβαλες μέσα στο ψωμί και είναι τόσο γλυκό και νόστιμο;» Και όταν το καλοκάγαθο γεροντάκι τους διηγήθηκε το θαύμα, δόξασαν την Υπεραγία Θεοτόκο που οικονομεί τα παιδιά της με θαυμαστό τρόπο και εμακάριζαν τον γερο-Θωμά που αξιώθηκε να δει την Παναγία μας επί γης.

Γι' αυτό το άγιο γεροντάκι, τον γερο-Θωμά, θα σας διηγηθώ και μία άλλη ιστορία. Μία χρονιά το Πάσχα, μόλις τελείωσε η Δεύτερη Ανάσταση, ο Ηγούμενος του έδωσε την εξής εντολή: «Γερο-Θωμά, θέλω να πας στο Κοιμητήρι και να πεις στους κεκοιμημένους Πατέρες «Χριστός ανέστη!»».

Αυτός, χωρίς να βάλει τίποτε στον λογισμό του, έβαλε μετάνοια και από υπακοή και μόνο πήγε στο οστεοφυλάκιο και με πολλή απλότητα είπε στα οστά: «Πατέρες, μ' έστειλε ο Γέροντας να σας πω «Χριστός ανέστη!»». Και την ώρα εκείνη τραντάχθηκαν τα κόκκαλα και μία κάρρα (δηλαδή κρανίο) σηκώθηκε λίγο ψηλότερα από τα άλλα και είπε: Αληθώς ανέστη!»

Έφυγε ο γερο-Θωμάς και είπε στον Ηγούμενο τι είδε και άκουσε, και όταν ο Ηγούμενος το έκανε γνωστό στους Πατέρες, όλοι, δόξασαν τον Θεό διότι και στις μέρες μας υπάρχουν τέτοιοι μοναχοί και γίνονται τέτοια θαύματα.

Ο γερο-Θωμάς εκοιμήθη με οσιακό θάνατο στις 8 Φεβρουάριου 1949. Να έχουμε όλοι την ευχή του.

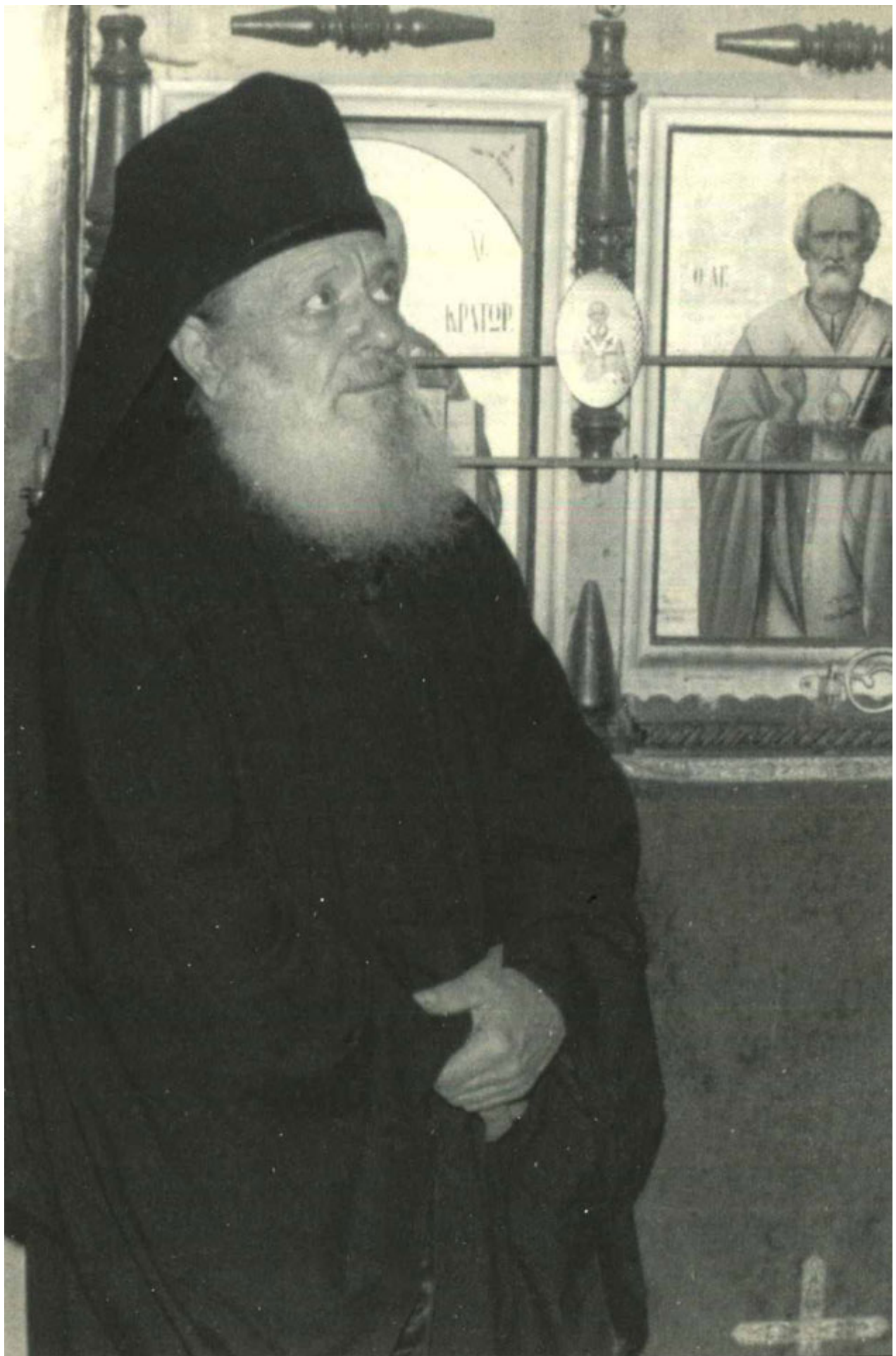
Θέλω ακόμη να σας διηγηθώ κάτι που έχει σχέση με την Παναγία μας.

Στο Μοναστήρι μας του Αγίου Παύλου ζούσε ο γερο-Άνθιμος, ο οποίος ήρθε σε αυτό τον Σεπτέμβριο του 1926. Επειδή ήρθε κάπως μεγάλος στην καλογερική, είχε πολλή ευλάβεια και αγωνιζόταν, τον χρόνο που έχασε στον κόσμο, να τον κερδίσει στη νέα του ζωή. Ήταν υπάκουος, φιλακόλουθος και είχε πολύ καλές σχέσεις με όλους τους Πατέρες. Σε βαθιά γεράματα αρρώστησε, και από το κελλί του τον πήγαν στο νοσοκομείο της Μονής. Ο Ηγούμενος έλειπε σε αποστολή και αναπληρωτής ήταν ο μακαριστός Γέροντάς μου παπα-Ανδρέας, ο οποίος πολλές φορές μας διηγήθηκε αυτή την ιστορία μετά δακρύων.

Τον ειδοποίησαν να πάει να δει τι θα κάνουν με τον γερο-Άνθιμο. Πηγαίνει στο νοσοκομείο και βλέπει τον γερο-Άνθιμο σε κωματώδη κατάσταση. (Πρέπει να σας πω ότι είχαν άριστη σχέση.) Τον έρωτά: «Πως είσαι, γερο-Άνθιμε; Θέλεις κάτι; Θέλεις τον πνευματικό; Θέλεις να μεταλάβεις; Θέλεις γιατρό;» Δεν πήρε όμως καμία απάντηση.

Τότε ο Γέροντας παπα-Ανδρέας ακούμπησε στα σίδερα του κρεβατιού και νοερά, δηλαδή από μέσα του, έλεγε τους Χαιρετισμούς της Παναγίας. Ο γερο-Άνθιμος

ήταν στην κατάσταση που σας περιέγραψα, όταν όμως ο Γέροντας έφτανε στο Χαίρε, νύμφη ανύμφευτε η στο Αλληλούια, γινόταν κάτι θαυμαστό και πρωτάκουστο για έναν ετοιμοθάνατο: ο γερο-Άνθιμος έκανε τον Σταυρό του, και όταν τελείωσαν οι Χαιρετισμοί έγειρε το κεφαλάκι του και έφυγε για τον ουρανό. Και ενθυμούμαι ότι κάθε φορά που μας το διηγείτο ο μακαριστός Γέροντας παπα-Ανδρέας, έκλαιγε και έλεγε: Αυτός, παιδάκι μου, όχι μόνο είναι στον Παράδεισο, αλλά μετά των Αγίων».

Εκοιμήθη στις 28 Ιουνίου 1945. Να έχουμε την ευχή του.

Να σας πω και κάτι ακόμη θαυμαστό και να τελειώσω.

Μου έλεγε ο Γέροντάς μου παπα-Ανδρέας για κάποιον μοναχό Γρηγόριο, ο οποίος ήρθε στη Μονή το έτος 1920, ζούσε την καλογερική ζωή και αγωνιζόταν και αυτός όπως και οι άλλοι Πατέρες.

Κάποτε αρρώστησε βαριά, και ο τότε Νοσοκόμος πήγε στον μοναδικό νέο παπά του Μοναστηριού, τον παπα-Ανδρέα, και του λέει: «Παπά, ο π. Γρηγόριος δεν είναι καλά και θέλει να κοινωνήσει». Αμέσως ο παπα-Ανδρέας κατεβαίνει στην Εκκλησία, βάζει το πετραχήλι, παίρνει από το Αρτοφόριο μία μερίδα αγίου άρτου, τη βάζει στο άγιο ποτήριο και πηγαίνει στο κελλί του γερο-Γρηγορίου. Μέχρι να πάει όμως, εκείνος είχε βαρύνει, και όταν τον κοινωνήσε, δεν μπορούσε να καταπιεί την άγια κοινωνία. Περίμενε αρκετή ώρα, αλλά τίποτε. Κατέβηκε στην Έκκλησία, άφησε το άγιο ποτήριο, και τον φώτισε ο Θεός και πήγε στο κελλί του, έκανε ένα τσάι, πήγε έπειτα στον γερο-Γρηγόριο και με το κουταλάκι του έδινε λίγο-λίγο. Δεν πρόλαβε να τελειώσει το τσάι και, ώ του θαύματος, κατάπιε την θεία κοινωνία. Και τότε έγινε κάτι θαυμαστό και καταπληκτικό: ο γερο-Γρηγόριος άνοιξε τα μάτια, έκανε το Σταυρό του και με δάκρυα είπε στον νέο τότε παπα-Ανδρέα: «Παπά μου, σε ευχαριστώ για το καλό που μου έκανες, ο Θεός να σου το πληρώσει», και έγειρε το κεφάλι του και σαν πουλάκι και αυτός πέταξε στον ουρανό. Ο δε Γέροντας παπα-Ανδρέας μας έλεγε μετά δακρύων: «Βλέπεις, παιδάκι μου, που η καλή μας Παναγία δεν αφήνει κανένα από τα παιδιά της να πάει χαμένο;»

Τότε που εκοιμήθη ήταν 3 Δεκεμβρίου 1935. Να έχουμε την ευχή του.

Αυτά τα λίγα είχα απόψε να σας πω, καλά μου παιδιά, και με όλη μου την ψυχή και την καρδιά σας εύχομαι, η Παναγία μας να σας ευλογεί, να ευλογεί την ζωή σας, να ευλογεί τα έργα των χειρών σας, να σας δίνει δύναμη και υγεία να ολοκληρώσετε το υπόλοιπο άγιο στάδιο της αγίας Τεσσαρακοστής καινά αξιωθούμε όλοι μας, δι' ευχών του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου σας, να προσκυνήσουμε και την άγια Ανάσταση του Χριστού.

Ήθελα τελειώνοντας, και πριν ο καλός μας Έπίσκοπος πει το Δι' ευχών, να σας παρακαλέσω, όταν κάνετε την προσευχή σας να λέτε και για εμένα τον ελάχιστο ένα Κύριε ελέησον, για να με ελεήσει ο Κύριος και να μου δώσει μετάνοια, και η καλή μας Παναγία, η γλυκιά μας Μάνα, να μου δώσει τέλος αγαθό. Αμήν.

(Ομιλία εκφωνηθείσα σε Σύναξη Νέων της Ιεράς Μητροπόλεως Νέας Κρήνης και Καλαμαριάς κατά την Μεγάλη Τεσσαρακοστή 2016)